

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/125/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1710207368
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1710207368.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobkyne: S.. A. O., J.. XX.XX.XXXX, G. Y. XA, S., zastúpená: JUDr. Silvia Jakubcová, advokátka, Štúrova 34, Modra, proti žalovanému: K.. S. O., K., J.. XX.XX.XXXX, G. L. X, N., zastúpený: Fons Iuris s.r.o., so sídlom Kominárska 2, 4, Bratislava, IČO: 47 240 318, o vydanie nehnuteľností, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 18. mája 2016 č.k. 10C 186/2010 - 159 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať nehnuteľnosti pozemok parcela registra "C" č. XXXX/X o výmere 132 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcela registra "C" č. XXXX/X o výmere 238 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcela registra "C" č. XXXX/X o výmere 269 m², druh pozemku vinice, stavba rodinný dom súpisné číslo XXXX, postavený na pozemku parcela registra "C" č. XXXX/X, zapísané na liste vlastníctva č. XXXX vedený na Okresnom úrade Pezinok, okres Pezinok, obec Modra, katastrálne územie S. zamietol. Žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.616,17 EUR a zaviazal žalobkyňu zaplatiť štátu trovy konania v sume 30 EUR.

2. Po právnej stránke posúdil vec podľa § 630, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že Notárskou zápisnicou spísanou dňa 19.03.2008 pred notárkou Z.. I. G. pod č. N 48/2008, žalobkyňa ako daryňa a žalovaný ako obdarovaný uzavreli darovaciu zmluvu, ktorou žalobkyňa darovala žalovanému nehnuteľnosti a to pozemok parcela registra "C" č. XXXX/X o výmere 132 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcela registra "C" č. XXXX/X o výmere 238 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcela registra "C" č. XXXX/X o výmere 269 m², druh pozemku vinice, stavby rodinný dom súpisné číslo XXXX, postavený na pozemku parcela registra "C" č. XXXX/X, zapísané na liste vlastníctva č. XXXX vedený na Okresnom úrade Pezinok, okres Pezinok, obec Modra, katastrálne územie S.. Žalovaný dar s vďakou prijal a stal sa výlučným vlastníkom uvedených nehnuteľností. Listom zo dňa 19.04.2010 vyzvala žalobkyňa žalovaného na vrátenie darovaných nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie S. z dôvodu hrubého porušenia dobrých mravov v zmysle § 630 OZ a to tým, že vyvíja činnosť k prevodu vlastníckeho práva na tretiu osobu k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom darovania. Uviedla, že pre tento úkon sa rozhodla z dôvodu, že

v dome, ktorý žalovaný nadobudol darovaním a teraz ho chce predať, stále býva. Dom mu darovala za ústne dohodnutých podmienok, že ho nepredá a žalobkyňa v ňom bude môcť ďalej bývať.

4. Poukázal na ust. § 630 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že momentom konania obdarovaného, ktorým hrubo porušil dobré mravy voči darcovi, vzniká právo domáhať sa vrátenia daru. Ak darca svoje právo využije, zaniká darovací vzťah okamihom, kedy dôjde prejav vôle k obdarovanému. Reštitučná povinnosť nie je osobitne upravená, a preto je potrebné použiť úpravu, ktorá upravuje právne vzťahy najbližšie, a to predovšetkým ustanovenia o bezdôvodnom obohatení. Nárok na vrátenie daru je potrebné na súde uplatniť s ohľadom na predmet darovacej zmluvy. Uviedol, že predtým, ako pristúpil k vyhodnoteniu, či sa žalovaný dopustil žalobkyňou tvrdeného konania a či takéto konanie zakladalo právny nárok na vrátenie daru, musel posúdiť, či spôsob uplatnenia práva na súde bol žalobkyňou vykonaný tak, aby sa prípadným výkonom rozhodnutia naplnil účel súdneho konania a rozhodnutia. Konštatoval, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti sa nenadobúda iba na základe právneho úkonu prevodcu a nadobúdateľa, ale až rozhodnutím orgánu štátnej moci - okresného úradu, ktorý je vybavený právomocou na vydanie rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva, nakoľko podľa § 5 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. vklad je úkon okresného úradu; vkladom vzniká, mení sa alebo zaniká právo k nehnuteľnostiam. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/4/2008 zo dňa 24.04.2008, v ktorom sa konštatuje "platné odstúpenie od zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti v zmysle ustanovenia § 48 ods. 1 OZ má za následok zánik len záväzkovo právneho vzťahu, ktorý takouto zmluvou vznikol, a nie tiež zánik vecného práva, ktoré vzniklo vkladom do katastra nehnuteľností po príslušnom konaní a rozhodnutí správneho orgánu. Preto odstúpenie od kúpnej zmluvy predávajúcim nie je samo o sebe dôvodom pre obnovenie jeho vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností. Konštitutívne (právo tvorné) účinky vkladu do katastra nehnuteľností môžu byť odstránené buď tak, že bude pre predávajúceho jeho vlastnícke právo spätne vložené do katastra nehnuteľností na základe dohody účastníkov podľa § 28 katastrálneho zákona alebo záznamom podľa § 34 citovaného zákona na základe rozsudku súdu vydaného v konaní o žalobe požadujúcej určenie vlastníckeho práva (§ 80 písm. c/ OSP). Podstatou činnosti správy katastra je iba skúmanie nespornosti vzťahov subjektov, ktoré majú k nehnuteľnostiam dispozičné právo, pretože zákon im nedeleguje kompetenciu posudzovať dôvody platnosti odstúpenia od zmlúv." Podľa názoru súdu prvej inštancie tieto závery možno plne analogicky aplikovať aj na prejednávanú vec, keď samotnou výzvou na vrátenie daru, ktorou je nehnuteľnosť, samo o sebe vlastnícke právo k darovanej nehnuteľnosti neprechádza späť na darcu, ale je nevyhnutný úkon dohody účastníkov, na základe ktorej potom okresný úrad vkladom vykoná zmenu zápisu vlastníckeho práva. Ak k takémuto úkonu nedôjde, potom má darca jedinú právnu možnosť formou navrátenia vlastníckeho práva uplatnením práva na jeho určenie podľa § 80 písm. c/ OSP v dôsledku naplnenia predpokladov podľa § 630 OZ. Keďže žalobkyňa takýto spôsob uplatnenia práva nevyužila, nemohla byť so žalobou o uloženie povinnosti vydať nehnuteľnosti úspešná, a to jednak z dôvodu, že nehnuteľnosť nejde vydať, ale iba vypratať a zároveň z nemožnosti reštitúcie pôvodného vlastníckeho práva žalobkyne k nehnuteľnosti takto formulovanou žalobou. Uviedol, že takýto nedostatok nemohol súd svojim procesným postupom reparaovať, pretože by tým poskytol nenáležitú procesnú výhodu, ktorá by dopadala na úkor žalovaného, čím by došlo k porušeniu zásady zachovania rovnosti sporových strán.

5. Ďalej uviedol, že v širšom ohľade v prejednávanej veci skúmal aj dôvody uplatnenia práva na vrátenie daru. Konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania aj za predpokladu žalobou riadne uplatneného práva považoval za preukázané, že žalovaný sa nedopustil žiadneho konania smerujúceho voči žalobkyňi, ktorým by hrubo porušil dobré mravy. Uviedol, že medzi žalobkyňou a žalovaným boli navzájom dobré rodinné vzťahy založené vzťahom matky a syna. K narušeniu dlhodobých dobrých vzťahov došlo v období uzavretia manželstva žalovaného a rekonštrukcie rodinného domu. S rekonštrukciou rodinného domu žalobkyňa súhlasila, a súhlasila aj s tým, aby sa rekonštrukciou stavebne dom upravil tak, aby ho naďalej mohla užívať, ale aby ho do budúcnosti mohol užívať aj žalovaný so svojou rodinou. Ťarchu spočívajúcu v zabezpečení potrebných finančných prostriedkov na rekonštrukciu prevzal žalovaný tým, že uzavrel s bankou zmluvu o úvere a vzal si úver aj na financovanie časti rekonštrukcie v prospech žalobkyne. Konštatoval, že ak by malo byť konanie žalovaného vopred premyslené s úmyslom zbaviť žalobkyňu vlastníckeho práva a napokon aj práva bývania, tak by to nebol žalovaný ako vlastník, ktorý by dom pre pretrvávajúce nezhody opustil, ale vytvoril by nepochybne situáciu, v ktorej by zaťažil práve žalobkyňu tým, že ako osoba bez formálneho právneho titulu užíva jeho vlastníctvo. K takejto situácii nikdy nedošlo, a tým, že žalovaný a jeho manželka sa rozhodli spoločne odísť z rodinného domu a počas splácania úveru si prenajať a zabezpečiť na ďalšie útraty bývanie,

nie je podľa názoru súdu prvej inštancie možné konštatovať, že sa žalovaný dopustil správania hrubo porušujúceho dobré mravy.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 151 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 148 Občianskeho súdneho poriadku.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa odvolanie, ktorým napadla všetky tri výroky rozsudku a navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť žalovanému uložiť povinnosť vydať vypratánú nehnuteľnosť zapísanú na liste vlastníctva č. XXXX k.ú. S., parcely registra CKN, par.č. XXXX/X o výmere 132 m² zastavané plochy a nádvoría, par.č. XXXX/X o výmere 238 m² zastavané plochy a nádvoría, par.č. XXXX/X o výmere 269 m² vinice, súpisné číslo XXXX na parcele č. XXXX/X rodinný dom, vo vlastníctve žalobkyne a priznať jej náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. V prípade, ak odvolací súd dospeje k názoru, že je potrebné vykonať dokazovanie navrhnutými svedkami a odstrániť rozpory v svedeckých výpovediach vypočutých svedkov a odvolací súd nebude môcť doplniť dokazovanie v navrhnutom smere, navrhla, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 389 zrušil rozsudok Okresného súdu v Pezinku č.k. 10C/186/2010 -159 zo dňa 18.5.2016 a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Odvolanie podala z dôvodov podľa ust. § 365 CSP:

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v tej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces - nevypočul všetkých navrhnutých svedkov

e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností - nevypočul navrhnutých svedkov v konaní zo strany žalobkyne,

f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. V odvolaní žalobkyňa prevažne citovala jednotlivé časti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a podľa jej názoru prvoinštančný súd vo veci nesprávne rozhodol a vec nesprávne skutkovo aj právne posúdil. Uviedla, že za hrubé porušenie dobrých mravov považovala skutočnosť, že žalovaný chcel rodinný dom predať, čo sa podľa jej názoru preukázalo aj z výpovede žalovaného, jeho manželky a svedkyne Z.. Podľa jej názoru v zásadnej veci porušil prijatý záväzok pri darovaní tým, že matke zabezpečí právo doživotného užívania a bývania rodinného domu, ako aj dohodu podľa § 51 OZ, že dom nepredá. Týmto ju vystavil skutočnosti, že v svojom dome nebude môcť doživotne bývať, čím porušil hrubo základnú podmienku dohody darovania, že v dome dožije. Nesplácaním úveru zo strany žalovaného, ktorý prestal splácať po opustení domu spôsobil, že banka pristúpila k zosplatneniu úveru a k dražbe predajom. Podľa jej názoru žalovaný vedel, že ak nebude úver splácať, príde k predaju a nedodrží svoj záväzok prijatý voči nej - čo je právo doživotného bývania, ku ktorému sa zaviazal. Namietala, že súd prvej inštancie nevyhodnotil dôkazy, a to stanovisko žalovaného k mimosúdnej dohode zo dňa 15.06.2010 a SMS komunikáciu. Uviedla, že zásadnou otázkou, s ktorou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal a nevysporiadal, je poskytovanie pomoci v ťažkej chorobe. Uviedla, že svoje podanie rozšírila práve aj o tieto skutočnosti. Poukázala na svoj zdravotný stav, ktorý bol žalovanému oznamovaný telefonicky 10.07.2013, avšak telefón nezdvíhal a preto mu bol zdravotný stav matky oznámený prostredníctvom právnych zástupcov. Žalobkyňa takéto správanie žalovaného považuje za hrubé porušenie dobrých mravov, nakoľko vo svojej chorobe a živote bola odkázaná len na pomoc svojich súrodencov. Uviedla, že žalovaného na možnosť vrátenia daru upozornila, až keď jej prvý krát oznámil, že v dome bývať nechcú a dom predajú. Žalobkyňa je toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nevyhodnotil dôkazy, ústne výpovede, ich časovú následnosť, písomné dôkazy, konanie žalovaného, nevyhodnotil dodržanie záväzku bývania do smrti, neposkytovanie pomoci v ťažkej chorobe od roku 2013. Namietala, že súd prvej inštancie vôbec nevyhodnotil. svedectvo svedkyne pani Z. (svedkyne žalobkyne).

Podľa názoru žalobkyne sú dané dôvody na vrátenie daru, ktoré spočívajú v hrubom porušení dobrých mravov, ktoré porušenia boli v konaní preukázané. Za dôvody na vrátenie daru žalobkyňa považuje oznámenie o predaji domu, porušenie záväzku práva doživotného užívania a bývania, neposkytnutie pomoci pri rekonštrukcii a v ťažkej chorobe až doposiaľ. Namietala, že súd prvej inštancie predaj domu a neposkytnutie pomoci zo strany žalovaného nevyhodnotil a dôvodmi na vrátenie daru sa vôbec nezaoberal. Tiež namietala, že súd prvej inštancie sa skutkovo nezaoberal obdobím, keď bola po ťažkých lekárskech zásahoch v roku 2013 operácia, chemoterapia, rádioterapia a následná liečba a rekonvalescencia, žalovaný svoje správanie voči matke neprehodnotil a pomoc jej neposkytoval.

Naopak, odsťahoval sa z domu, o matku sa nezaujímal, musela ho prosiť, aby sa dostavil riešiť problémy so žumpou, lebo má v celom dome zápach. Tento stav podľa tvrdenia žalobkyne na ňu ťaživo doliehal aj na jej sociálne pomery, musela ho však uniesť sama bez pomoci syna. Syn ju nikdy nekontaktoval, nezisťoval čo s ňou je, či nepotrebuje pomoc, či nie je v situácii odkázanosti na jeho pomoc. Žalobkyňa je toho názoru, že zo strany súdu malo byť umožnené vykonanie svedeckých výpovedí osôb, ktoré ňou boli navrhnuté, ktoré poznajú stav v rodine a príčiny vzniku, za účelom vyvrátenia tvrdení žalovaného a jeho manželky. Namieťa, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci ohľadom naplnenia dôvodov na vrátenie daru - § 630 OZ. Uviedla, že sa snažila preukazovať, že išlo o také negatívne správanie sa obdarovaného, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, ktoré možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Túto intenzitu videla v strate dohodnutého bývania, neposkytovanie potrebnej pomoci, hrubý nezáujem žalovaného o ťažko chorú matku. Taktiež uviedla, že z výpovede svedkyne pani Z. jednoznačne vyplynulo, že matka nebola príčinnou správania sa žalovaného, snažila sa udržiavať dobré vzťahy, robila všetko, aby v dome dožila, žiadala syna o pomoc, ktorá však neprišla, nevyvolávala konflikty, bola pri riešení svojich záležitostí prestavby sama, a bola pri požiadavkách synom ignorovaná.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že napádané rozhodnutie považuje za vecne správne, súd prvej inštancie v rozhodnutí správne aplikoval na zistený skutkový stav právne predpisy a dostatočne zistil aj skutkový stav. Konštatoval, že odvolanie obsahuje rozsiahly opis skutkového stavu, ktoré kopíruje odôvodnenie súdu prvej inštancie, ku ktorému sa nebude podrobne vyjadrovať. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žaloba nemohla byť úspešná, tak ako bola koncipovaná. Poukázal na to, že jediným dôvodom neúspechu žalobkyne v konaní nebola len nesprávne podaná žaloba. Dôvody, pre ktoré žalobkyňa žiadala vydať nehnuteľnosť sú podľa názoru žalovaného účelové a v prípade, ak by sa aj zakladali na pravde, ich intenzita nebola taká, aby mohlo ísť o porušenie dobrých mravov hrubým spôsobom, tak ako to má namysli ustálená judikatúra. Uviedol, že žiadnym správaním sa nedopustil porušenia dobrých mravov a namietal dopĺňanie dôvodov na vrátenie daru udávaných počas konania. Poukázal na to, že o chorobe žalobkyne sa dozvedel až z uznesenia súdu o prerušení konania a nie od právnej zástupkyne, ako tvrdí žalobkyňa. K tvrdeniu žalobkyne, že si nesplnil podmienku doživotného bývania, uviedol, že nemal záujem dom predať, o čom svedčí aj skutočnosť, že si vzal hypotekárny úver vo vysokom objeme. Poukázal na list - vrátenie daru datovaný dňom 19.04.2010 s tým, že všetky ostatné skutočnosti, ktoré žalobkyňa spomína, sú datované neskôr. V súvislosti s dôvodmi uvádzanými žalobkyňou ako dôvodmi na vrátenie daru, poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. januára 1998 sp. zn. 2Cdo/81/97, R 31/1999, v zmysle ktorého všetky dôvody tvrdené žalobkyňou nie sú dôvody považované za hrubé porušenie dobrých mravov aj za predpokladu, že by sa dôvody a tvrdenia žalobkyne zakladali na pravde, tak ako ich sama opísala aj v prípade, ak by do úvahy nebolo brané nesprávne podanie žaloby. Navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a žalobkyňu zaviazal na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

11. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného uviedla, že žaloba na vrátenie daru bola z hľadiska úspešnosti koncipovaná správne. Predmetnou žalobou sa domáhala vrátenia daru od obdarovaného, jej cieľom bolo, aby rozsudkom súdu dočielila zápis vlastníckeho práva na svoju osobu v operáte katastra nehnuteľností. Uviedla, že v zmysle zákona a judikatúry k zániku darovacieho vzťahu dochádza momentom, keď jednostranný právny úkon darcu o vrátení daru príde do sféry obdarovaného. Obdarovaný sa stáva od tohto momentu neoprávneným držiteľom a je povinný vec vydať. Konštatovala, že v spore preukázala dôvody hrubého porušenia dobrých mravov, ktoré jej dali príčinu, aby sa domáhala vrátenia daru od svojho syna- obdarovaného. Ide o neposkytovanie pomoci pri rekonštrukcii prízemí, ignorácie pri prosbách o pomoc zo strany žalobkyne pri sťahovaní a iných prácach, nedôvodne ukončená komunikácia syna s matkou, ohrozenie dohodnutého doživotného bývania daryne, nesplácaním úveru a vyhlásením dražby, ktorej zabránila finančným plnením 9000 EUR vkladom na úver, neposkytovanie potrebnej pomoci v ťažkej chorobe trvajúcej od roku 2013 a trvalý nezáujem o matku doposiaľ. Uviedla, že nenútila žalovaného a jeho manželku opustiť dom. Žalovaný investoval do rekonštrukcie len úverové prostriedky a prostriedky z vkladnej knižky svojej matky a babky. Na tento úver v sume 30 000 EUR matka zaplatila 9000 EUR - vklad, aby zabránila dražbe domu, nakoľko pri začatí rekonštrukcie žalovaný nedisponoval žiadnou hotovosťou. Uviedla, že žalovaný chcel predať dom, prestal splácať úver a chcel si na úkor sľúbeného práva doživotného bývania svojej matke, pomoci a opatery, vyriešiť za peniaze z predaja domu hlavne svoje bývanie. Tento navrhnutý predaj domu matka považovala za porušenie dohody. Avizovaný predaj zo strany syna považovala za porušenie dohody a ohrozenie jej bývania. Uviedla, že žiadala žalovaného o vrátenie daru, mala záujem uhradiť hodnotu investícií financovaných

z úveru, navrhla uhradiť pôvodný úver znížený o plnenie v sume 9000 EUR čo žalovaný odmietol a chcel, aby jeho chorá matka zaplatila všetky jeho sankcie vzniknuté na nesplácanom úvere a tak ho zbavila povinnosti úhrady vzniknutých sankcií. Toto odmietla, nakoľko považovala jeho požiadavku za nemorálnu. Podľa názoru žalobkyne v konaní preukázala v zmysle platnej judikatúry a zákona hrubé porušenie dobrých mravov zo strany svojho syna. Uviedla, že žalovaný až doposiaľ neposkytuje svojej matke žiadnu pomoc v jej starobe a chorobe, vôbec sa o matku nezaujíma, ničím jej nepomáha a v pomoci je odkázaná len na pomoc svojich súrodencov, čím zo strany syna ide o hrubé porušenie dobrých mravov, hrubý nevďak zodpovednej matke, hrubý nezáujem o matku a nezáujem jej pomáhať.

12. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

13. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

16. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému vrátenia - vydania darovaných nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie S.. Jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo, pričom správne vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobu zamietol aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

17. K tvrdeniu žalobkyne, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h CSP), odvolací súd udáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, čo v preskúmvanej veci odvolacím súdom zistené nebolo. K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť ; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný

a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdi, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v tej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces je potrebné poukázať na to, že právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Odvolaciu námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností - nevypočul navrhnutých svedkov považuje odvolací súd za nedôvodnú. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán.

18. V zmysle § 630 Občianskeho zákonníka sa darca môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. V tomto ustanovení je upravený osobitný spôsob zániku darovacieho vzťahu, ku ktorému dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojím správaním k darcovi alebo členom jeho rodiny. Za členov rodiny darcu treba považovať predovšetkým jeho manžela, rodičov a deti a spravidla tiež ostatných príbuzných v priamom rade ako aj súrodencov, výnimočne aj ďalšie osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere, pokiaľ by darca ich ujmu dôvodne pociťoval ako vlastnú ujmu (R 88/1998). Právo darcu domáhať sa vrátenia daru vzniká darcovi okamihom správania obdarovaného, ktoré naplňuje znaky uvedené v § 630 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ darca toto právo realizuje, zaniká darovací vzťah momentom, keď prejav vôle darcu (výzva na vrátenie daru) došiel obdarovanému. Ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka umožňuje vyvodit' zodpovednosť za porušenie morálnych pravidiel správania - súhrnu určitých historicky nemenných a všeobecne v spoločnosti akceptovaných noriem etiky, morálky a mravnosti. Vrátenie daru možno považovať za sankciu, ktorou darca postihuje obdarovaného za jeho správanie hrubo porušujúce tieto morálne pravidlá. Uvedené ustanovenie, ktoré za relevantné označuje len správanie obdarovaného, nemožno rozširujúcim spôsobom vykladať tak, že sa ním majú postihnúť aj dôsledky správania iných osôb ako obdarovaného, hoci i jemu blízkych (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 63/2004). Právo darcu na vrátenie daru nezakladá každé negatívne správanie sa obdarovaného

voči darcovi. Toto právo nevzniká pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, ani pri menej významnom porušení dobrých mravov obdarovaným (R 31/1999). Predpokladom vrátenia daru je len také negatívne správanie sa obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. O také správanie ide spravidla v prípade porušenia dobrých mravov spôsobom vyznačujúcim sa značnou intenzitou alebo sústavnosťou (opakovanosťou), pričom jeho vonkajším prejavom môžu byť fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci, hrubý nezáujem a pod. V súlade s § 630 Občianskeho zákonníka možno za právne relevantné považovať len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Pritom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). Pri posudzovaní správania obdarovaného treba vziať do úvahy a hodnotiť i správanie sa samotného darcu v tom zmysle, či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu (princíp vzájomnosti). Uplatnenie princípu vzájomnosti znamená, že pri skúmaní určitého správania obdarovaného z hľadiska, či vykazuje znaky hrubého porušenia dobrých mravov, sa vezme na zreteľ tiež správanie darcu za účelom posúdenia, či on sám sa nespráva alebo nesprával voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade sa darca nemôže úspešne domáhať vrátenia daru, lebo následnú (darcom vyvolanú) reakciu obdarovaného (i keby bola nevhodná) by nebolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Výnimkou by však bolo také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 108/2007).

19. Ak darca uplatní svoje právo na vrátenie daru a ak sú naplnené zákonné podmienky pre vrátenie daru, zanikne právny vzťah z darovania priamo zo zákona, a to dňom, keď bola výzva darcu doručená obdarovanému. Na základe dôvodu uznaného právom odvoláva darca jednostranným právnym úkonom poskytnutý dar a následne (alebo súčasne) žiada o vrátenie daru. Odôvodnené odvolanie daru má za následok zánik nadobudnutého vlastníckeho práva k daru. Týmto momentom sa potom darca stáva zo zákona opäť vlastníkom darovanej veci. Obdarovaný je povinný vydať darcovi darovanú vec. V prípade, že bola predmetom darovania nehnuteľnosť, zapíšu sa dôsledky obnovenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností na základe spätného prevodu vlastníckeho práva vkladom vlastníckeho práva (§ 28 ZKN). Ak obdarovaný nesúhlasí s vrátením daru a nerešpektuje výzvu darcu na vrátenie veci, musí darca pred uplynutím premlčacej lehoty uplatniť svoj nárok na vrátenie daru na súde. V prípade, že je predmetom daru nehnuteľnosť (dom, pozemok) a obdarovaný odmieta darcovi nehnuteľnosť dobrovoľne odovzdať a prepísať v katastri nehnuteľností, potom musí darca podať na súde žalobu o určenie jeho vlastníckeho práva k daru, pretože až určovací výrok súdu je pre príslušnú správu katastra podkladom pre ďalší zápis vlastníckeho práva darcu k daru do katastra nehnuteľností. Rozhodnutie súdu priamo nezakladá vznik vlastníckeho práva darcu, je len právnym titulom pre zápis vlastníckeho práva darcu do katastra nehnuteľností, ktorý sa vykoná záznamom (§ 34 ZKN). V tejto súvislosti potrebné poukázať na ustanovenie § 70 ods. 1 zákona NR SR č. 162/1995 Z. z. katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sú údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Práva týchto osôb musia byť chránené pred neoprávnenými zásahmi (§ 71 ods. 1 katastrálneho zákona) a zápis na liste vlastníctva musí dávať týmto osobám istotu, že ich zapísané právo môže byť spochybnené len v predpísanom konaní, ktoré je na to určené. Údaje o právach k nehnuteľnostiam sú tak v zmysle § 70 katastrálneho zákona záväzné aj pre tretie osoby, pokiaľ neexistuje príslušné právoplatné rozhodnutie svedčiacie o opaku. Záväznosť údajov o právach k nehnuteľnostiam v zmysle citovaného ustanovenia katastra nehnuteľností treba chápať v pozitívnom a negatívnom zmysle. Pozitívna stránka záväznosti spočíva v tom, že ten, koho právo v katastri zapísané je, sa môže spoľahnúť na svoju dôkaznú pozíciu ohľadom tohto práva. Negatívna stránka naopak znamená, že skutočnosť, že určité právo (ťarcha) v katastri nehnuteľností zapísané nie je, zabezpečuje dôkaznú pozíciu vlastníka v tom zmysle, že existenciu tohto práva (ťarchy) musí dokázať ten, kto ju tvrdí, a to v konaní na to určenom.

20. Vychádzajúc z uvedeného sa odvolací súd stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý posudzoval žalobkyňou uplatnený nárok aj z hľadiska, či bol spôsob uplatnenia práva na súde žalobkyňou vykonaný tak, aby sa prípadným výkonom rozhodnutia naplnil účel súdneho konania a rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožňuje aj s argumentáciou súdu prvej inštancie v tom, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti sa nenadobúda iba na základe právneho úkonu prevodcu a nadobúdateľa, ale až rozhodnutím orgánu štátnej moci - okresného úradu, ktorý je vybavený právomocou na vydanie

rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva pretože podľa § 5 ods. 1 zákona č 162/1995 Z. z. vklad je úkon okresného úradu; vkladom vzniká, mení sa alebo zaniká právo k nehnuteľnostiam. Správne súd prvej inštancie analogicky v posudzovanej veci vychádzal z Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/4/2008 zo dňa 24.04.2008, v ktorom sa uvádza: „Platné odstúpenie od zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti v zmysle ustanovenia § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka má za následok zánik len záväzkovo právneho vzťahu, ktorý takouto zmluvou vznikol, a nie tiež zánik vecného práva, ktoré vzniklo vkladom do katastra nehnuteľnosti po príslušnom konaní a rozhodnutí správneho orgánu. Preto odstúpenie od kúpnej zmluvy predávajúcim nie je samo osebe dôvodom pre obnovenie jeho vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľnosti. Konštitutívne (právo tvorné) účinky vkladu do katastra nehnuteľnosti môžu byť odstránené buď tak, že bude pre predávajúceho jeho vlastnícke právo spätne vložené do katastra nehnuteľnosti na základe dohody účastníkov podľa § 28 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. alebo záznamom podľa § 34 a nasl. citovaného zákona na základe rozsudku súdu vydaného v konaní o žalobe požadujúcej určenie vlastníckeho práva (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Podstatou činnosti správy katastra je iba skúmanie nespornosti vzťahov subjektov, ktoré majú k nehnuteľnostiam dispozičné právo, pretože zákon im nedeleguje kompetenciu posudzovať dôvody platnosti odstúpenia od zmlúv.“ Vychádzajúc z uvedeného sú správne závery súdu prvej inštancie, že samotnou výzvou na vrátenie darovanej nehnuteľnosti vlastnícke právo k darovanej nehnuteľnosti neprechádza späť na darcu, ale je nevyhnutný úkon dohody vlastníkov, na základe ktorej potom okresný úrad vkladom vykoná zmenu zápisu vlastníckeho práva. V posudzovanej veci k dohode medzi daryňou a obdarovaným nedošlo, čiže jedinou možnosťou žalobkyne na navrátenie vlastníckeho práva k darovanej nehnuteľnosti bolo podať na súde žalobu o určenie jej vlastníckeho práva k daru, pretože až určovací výrok súdu by bol pre príslušnú správu katastra podkladom pre ďalší zápis vlastníckeho práva daryne k daru do katastra nehnuteľností za splnenia predpokladov podľa § 630 Občianskeho zákona. Tým, že žalobkyňa sa v konaní domáhala vydania nehnuteľnosti, správne súd prvej inštancie uviedol, že takouto žalobou nemohla byť v konaní úspešná, nakoľko na základe takto formulovanej žaloby nemôže dôjsť k obnoveniu vlastníckeho práva žalobkyne k preveďeným nehnuteľnostiam.

21. Aj napriek tomu, že súd prvej inštancie skonštatoval nemožnosť reštitúcie pôvodného vlastníckeho práva žalobkyne k nehnuteľnosti nesprávne uplatnenou žalobou, skúmal aj dôvody uplatnenia práva žalobkyne na vrátenie daru. Z hľadiska posudzovania práva žalobkyne na vrátenie daru sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. V súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP sa preto obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobkyňa nepreukázala žiadne správanie žalovaného, ktoré by napĺňalo podstatu hrubého porušenia dobrých mravov. Správanie žalovaného nemohol kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov ani z hľadiska tvrdenia žalobkyne, že bolo jeho úmyslom dostať sa k vlastníctvu nehnuteľností z dôvodu, že banka mu úver poskytne len za podmienok, že bude výlučným vlastníkom nehnuteľností. Z tohto hľadiska objektívne nemožno správanie žalovaného kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov v tom, že jeho konanie bolo vopred premyslené s úmyslom zbaviť žalobkyňu vlastníckeho práva a napokon aj práva bývania jednak z dôvodu, že žalovaný si vzal úver aj na financovanie časti rekonštrukcie aj v prospech žalobkyne, ako aj z dôvodu, že pre pretrvávajúce nezhody so žalobkyňou sa z nehnuteľnosti odstáhoval a počas splácania úveru si prenajal na ďalšie útraty iné bývanie.

22. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a závislom výroku o trovách konania a trovách štátu podľa § 387 ods.1 2 CSP ako vecne a právne správne potvrdil, nakoľko dospel k záveru, že obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.SP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).